

for henholdsvis forsikringstagere og medlemmer, har været til stede.

Til grund for loven i 1904 lå et nordisk lovsamarbejde. Imidlertid må båndlæggelsesinstituttet, under alle omstændigheder, forudses at skulle ændres, når det forslag, som Kommissionen har fremsat vedrørende tvangslikvidation af selskaber, bliver gennemført i forbindelse med etableringen af det indre marked.

Samtidig har branchen i en årrække kritiseret de administrative og økonomiske byrder, som kravet om båndlæggelse har medført.

Ved lovændringen erstattes båndlæggelsesinstituttet af et krav til livsforsikringsselskaber og pensionskasser om at føre et register over de aktiver, som modsvares de af aktuaren opgjorte livsforsikrings- og pensionshensættelser.

Registrene skal i princippet betragtes som forsikringsselskabernes og pensionskassernes interne dokumenter, som dog er underkastet tilsyn af Finanstilsynet, og løbende skal sendes til orientering hertil, således at Finanstilsynet, som hidtil, har en mulighed for at følge med i investeringerne.

For at opretholde forsikringstagernes og pensionskassemedlemmernes adgang til at søge sig fyldestgjort i forsikrings- eller pensionshensættelserne i tilfælde af konkurs, indføres en særlig separatiststilling med hensyn til de registrerede aktiver.

Systemet afviger fra dansk rets almindelige regler om sikringsakter.

Man har imidlertid fundet, at ønsket om på den ene side at opnå en sikkerhed for forsikringstagerne samt pensionskassemedlemmerne og på den anden side at få en økonomisk og smidig administration har vejet tungere end hensynet til andre kreditorer.

Som noget nyt bliver der videre givet Finanstilsynet mulighed for at kræve registeret deponeret, hvilket i givet fald indebærer, at de registrerede aktiver skal noteres med Finanstilsynet som berettiget i Værdipapircentralen, og at de øvrige midler, der tjener til dækning af hensættelserne, gives Finanstilsynet i håndpant, hvilket nøje svarer til det hidtidige eksisterende båndlæggessystem, og i øvrigt er i overensstemmelse med Kommissionens forslag til likvidationsdirektivet. Det er dog kun meningen, at ordningen skal bruges, når Finanstilsynet fatter mistillid til et livsforsikringsselskabs eller en pensionskasses administration, og ordningen er en mildere form for indgriben, end at Finanstilsynet overtager de registrerede aktiver som administrationsbo, hvilken mulighed stadig opretholdes.

Det foreslåede nye system skulle således både kunne sikre en enklere administration for selskaber, pensionskasser og Finanstilsynet samt en uændret rets-

stilling for forsikringstagere og pensionskassemedlemmer.

6. Omdannelse af forsikringsselskaber

Udviklingen i den finansielle sektor har medført et behov for, at forsikringsselskaber, der er ophørt med at drive forsikringsvirksomhed, får mulighed for ved en omdannelse at kunne fortsætte som selskab med andet formål og eventuelt også i anden selskabsform.

Der kan være tale om en sådan omdannelse af både ensidige selskaber og forsikringsaktieselskaber.

Lovhjemmel til omdannelse af selskaber uden likvidation findes for aktieselskaber og anpartsselskaber indbyrdes, for pengeinstitutter og for realkreditinstitutter.

Lov om forsikringsvirksomhed indeholder ikke en tilsvarende klar lovhjemmel.

7. Administrative og statsfinansielle konsekvenser

Forslaget forventes ikke at få administrative eller statsfinansielle konsekvenser. Der henvises til bemærkningerne herom i det samtidig fremsatte forslag til ændring af lov om banker og sparekasser m.v. med flere love.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Den gældende lov om forsikringsvirksomhed (lovbekendtgørelse nr. 127 af 23. marts 1984 med senere ændringer) omfatter danske selskabers samlede virksomhed, herunder eventuel forsikringstjenesteydelsesvirksomhed i udlandet, men ikke udenlandske forsikringsselskabers adgang til at udøve forsikringstjenesteydelsesvirksomhed her i landet. Loven er imidlertid først og fremmest en lov om her etablerede forsikringsselskabers virksomhed i Danmark.

Det er fundet mest hensigtsmæssigt at regulere forsikringstjenesteydelsesvirksomhed – såvel ind i landet som ud af landet – i én lov. Danske selskabers forsikringstjenesteydelsesvirksomhed i udlandet foreslås herefter reguleret af det samtidig fremsatte forslag til lov om udveksling af forsikringstjenesteydelsen inden for direkte skadesforsikringsvirksomhed. Det må dog understreges, at danske selskabers samlede virksomhed altid er undergivet lov om forsikringsvirksomhed, og at tjenesteydelsesloven derfor bliver en supplerende særregulering.

Til nr. 2

Ændringen er en konsekvens af, at Finanstilsynets godkendelse af vedtægter ophæves.